

aljasság

kisétálsz a nehéz temetőkből s azon kapod magad hogy pár méterrel odébb már csacsogsz alig tűnt el sok drága emlék a ravatalon örök gyalogosként már azt lesed jön-e busz vagy villamos

és ha kerülöd is a gyászban a mindig felbukkanó pojacákat kedvetlenül csak rájuk nyitogatod mogorva szájad mikor kellemetlenül melléd csapódnak össze-vissza hamukázva az elhunytól és hogy mit hoz a holnap pedig lelkedben görcsösen ott lappangnak feldolgozandónak honnan az a megkönnyebbülés amellyel az alázatos nagy kapun kiléphetsz mivel a múlás mégse téged

zárt köcsögbe vagy kifényezett deszkák közé és amíg ezt az érzést a gyászoló szenvedé alig is marad lelkében szenvedély mélyebben átgondolni e röpke létet a szembesülést mikor eljönnek érted a végső szenvedések melyekbe gyaníthatóan majd befészkei magát a mérgező gondolat

a legnagyobb aljasság hogy a többi vajon miért marad ha neked kínok között menni kell aztán

remélve jobbik énedben felemelkedik a kebel átlapozva a körülötted maradókat hiszen ők sem léteznek holnap és az utódokra csak annyi hazugság marad végül türelemmel viselted magad

alkalmas

meddő órákon a prekoncepció eddig sokat segített kellett olykor átgondolt szavak amelyek magukhoz vonzották a rímet az egyetlen versben különben is sosem hittem jobban nyűgözött

valamiféle belső háló mely a teremtő lélekre ráró egy nagyobb érzelmi lefedettséget ahonnan

gazdag asszociációs bázisával kiteved s napi normák helyett maga elé réved a már több lábon bukdácsoló ám megokosodó ének melyre természetesen azonnal rázúdulhatnak nem kevésbé haszontalan olykor talán a szövegeknél bölcsebb ellenérvek melyeket kritikáknak neveznének

a szakmában csak hát ezek is gyakran félrecsúszott terekben lötyögnek hol felszabadító hatás nyomán adnak lendületet a szerzői örömeinek máskor tanácstalanul állva tör rád az értetlenség

bosszúsága legjobban mégis gyarlóságod leleplezése kínoz sokáig ilyenkor azt hiszed a méltó folytatásra nincs ok míg csak rá nem tör szerénységedre a hiú állat s néhány sör mögött lassan foszladozni indul a történelemben préselt alázat benne gyülekezik egy önámító halmaz versed

közlésre alkalmas miközben billeg minden sora mint a szakma most van kalapja nincs kalapja

alkalmasság

háborúk nélkül is éppen elég gondom volt partikuláris kis életemben
a katonasággal kezdődött
persze időtlen kamaszként a sorozással ahol az éretlen ifjú csak azért
süندörgött hogy rozsdás tükkel meg ne szúrják rá se hederített elszálljon miként
a kámfor mint a dörzsölt társak ravasz
fele akiknek az információkban már volt elég érdeme ahhoz sántaságról
gerincferdülésről szív
ritmusának romlásáról elcsukló hangon beszéljenek és ha ez sem sikerült
még mindig jöhettek a protekciós felek nagy fotelekből védeni
a hazát bár a hazafiságban e ponton én is csuklottam
amikor a határőrökhöz vontak ahol nagy szuszogó élő lovakon kellett volna
ügetnem naponta ekkor már csak egy ezredes rokon hozta vissza
a kedvem hogy több átszervezéssel fegyverek nélkül keressem egy képernyőn
a repülőket melyeket le se lőnek mert nem feladatunk azután
pár nap miatt fizettem a katonaadót háborúkkal riogatva lettem tartalékos
operettbe illő harcos
aki éjszakánként rohangált egy ócska papírzsákkal hogy bénázhasson
a virtuális halállal mikor
az osztrák hegyivadász rohamoz így az alkalmasság leteltével kedélyesen
fogadtam az obsitot